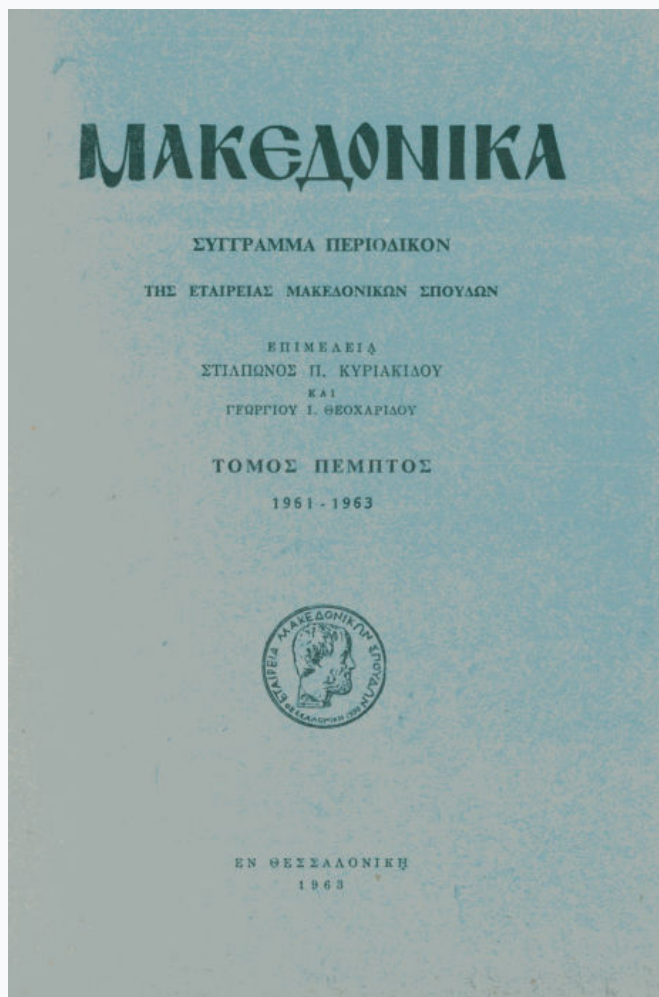

Μακεδονικά

Τόμ. 5, Αρ. 1 (1963)

Δημ. Κανατσούλη, Η αρχαία Λητή (Διάλεξις)

Στίλπων Π. Κυριακίδης

doi: [10.12681/makedonika.844](https://doi.org/10.12681/makedonika.844)

Copyright © 2015, Στίλπων Π. Κυριακίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κυριακίδης Σ. Π. (1963). Δημ. Κανατσούλη, Η αρχαία Λητή (Διάλεξις). *Μακεδονικά*, 5(1), 561–563.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.844>

φιλότιμος συγγραφεὺς δὲν θ' ἀφήσῃ εἰς ἄλλους τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ ὅλικοῦ, τὸ ὅποιον ὁ ἴδιος ἔφερεν εἰς φῶς καὶ διὰ τὸ ὅποιον ὁ ἴδιος εἶναι ἀρμοδιώτερος παντὸς ἄλλου. Τὸ πρᾶγμα ἀξίζει τὸν κόπον.

ΣΤΙΛΠΩΝ Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Δ η μ η τ ρ ί ο υ Ι. Εὐ ρ υ γ έ ν η, 'Ο Ἰων Δραγούμης καὶ ὁ Μακεδονικὸς Ἀγών. Θεσσαλονίκη 1961. [Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Ἰνδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἴμου 41]. 8ον, σ. 23 μετὰ προσωπογραφίας τοῦ Ἰ. Δραγούμη.

Πρόκειται περὶ ὁμιλίας, γενομένης εἰς τὴν σειρὰν τῶν ὁμιλιῶν διὰ τὸν Μακεδονικὸν Ἀγῶνα κατὰ τὸ 1960. Ὁ ὁμιλητὴς ἀνυόμενος ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἰωνος Δραγούμη καὶ τοῦ φίλου του Σουλιώτη—Νικολαΐδη προσπαθεῖ ὄχι νὰ ἐκθέσῃ ἐν ἱστορικῇ ἀλληλογιᾷ τὸ ἔργον αὐτοῦ κατὰ τὸν Μακεδονικὸν Ἀγῶνα, ἀλλὰ ν' ἀποκαλύψῃ τὸν ψυχικὸν κόσμον καὶ νὰ προσδιορίσῃ τὰ ψυχικὰ ἐλατήρια, τὰ ὁποῖα προυνάλουν καὶ ἐρρῶθμιζον τὴν δρασίαν αὐτοῦ. Ἡ εἰκὼν, τὴν ὁποίαν δίδει ὁ ὁμιλητὴς, δικαιολογεῖται ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς λόγους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς πράξεις τοῦ εἰκονιζομένου. Ἐπιτυχὴς εἶναι ἐπίσης καὶ ἱστορικῶς ἀκριβὴς καὶ ἡ ἀπεικόνισις τῆς θλιβερᾶς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε περιέλθει ἡ ἐλευθέρα Ἑλλάς μετὰ τὴν ἡττὰν τοῦ 1897, περιελθοῦσα εἰς πλήρη ἀδράνειαν καὶ περιμένουσα μοιρολατρικῶς τὰ πάντα ἐκ τῶν διαθέσεων τῶν Εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων, καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξήγαγεν αὐτὴν ὁ Μακεδονικὸς Ἀγών.

Ἐπίσης ἐπιτυχὴς εἶναι ἡ ἐκλογὴ τῶν χωρίων ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Ἰ. Δραγούμη, τὰ ὁποῖα ἀπεικονίζουν τὰς διαθέσεις καὶ τὰς σκέψεις αὐτοῦ διὰ τὸν Μακεδονικὸν Ἀγῶνα καὶ τὸ μέλλον ἐν γένει τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἐν τῷ συνόλῳ ἡ ὁμιλία παριστᾷ μὲ πολλὴν ἐνάργειαν τὴν προσωπικότητα ἐνὸς τῶν κορυφαίων ἀγωνιστῶν τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος, εἶναι δὲ τὰ ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ σταχυολογηθέντα καὶ παρατεθέντα χωρία καὶ θὰ εἶναι λίαν ἀξιανάγνωστα καὶ διδακτικὰ καὶ διὰ τοὺς σημερινοὺς καὶ αὐριανοὺς Ἕλληνας. Εἰς ἐν τῶν παρατιθεμένων χωρίων ὁ Ἰ. Δραγούμης γράφει· «Ἡ Μακεδονία εἶναι σχολεῖο ἐλευθερίας, σχολεῖο ποὺ φτειάχνει ἄνδρες ἐλεύθερους. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες θὰ συμπληρώσουν τὰς σπουδὰς των εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἡ Μακεδονία θὰ μᾶς σώσῃ. Ἄν τρέξουμε νὰ σώσουμε τὴν Μακεδονία, ἡμεῖς θὰ σωθοῦμε». Καὶ πράγματι ἐσώθημεν.

ΣΤΙΛΠΩΝ Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Δ η μ. Κ α ν α τ σ ο ύ λ η, Ἡ ἀρχαία Λητὴ. (Διάλεξις). Ἐκδίδεται ἐπιμελεῖα τοῦ συλλόγου Ληταίων Θεσσαλονίκης «Ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ». Θεσσαλονίκη 1961. 8ον, σ. 26.

Ἀξιέπαινος εἶναι ὁ Σύλλογος Ληταίων διὰ τὴν πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν

πατριδα τῶν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία πολὺ ὀλίγον εἶναι γνωστή, μολονότι τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, διατηρηθὲν μέχρι καὶ τῶν χρόνων τῆς Τουρκοκρατίας, δεικνύει ὅτι ἡ πόλις δὲν ἦτο ἀσήμαντος, ἐπιτυχὴς δὲ ὑπῆρξε καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ προσώπου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέθεσαν νὰ ὁμιλήσῃ περὶ αὐτῆς. Ὁ ὁμιλητὴς εἶναι πολὺ γνωστὸς διὰ τὴν ἐνασχόλησίν του μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς Μακεδονίας, ἰδίως τὴν ἀρχαίαν, ἔχει δὲ πλήρη γνῶσιν τῶν πηγῶν. Εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν ἔχων ὑπ' ὄψιν τὰ νομίσματα, τὰς ἐπιγραφὰς καὶ ἐλαχίστας δυστυχῶς πληροφορίας συγγραφέων, ἐπισκεφθεὶς δὲ καὶ τὸν τόπον, ὅπου σφύζονται ὑπολείμματα τῆς ἀρχαίας πόλεως, κατῳρίσθη νὰ δώσῃ εἰς τὰς γενικάς τῆς γραμμὰς τὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως καὶ τὴν εἰκόνα τῆς ὁργανώσεως αὐτῆς κατὰ τοὺς ἑλληνιστικοὺς καὶ τοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους.

Ἡ πόλις κατὰ τὰς πηγὰς ἔκειτο βορειοανατολικῶς καὶ πλησίον τοῦ χωρίου Ἀϊβάτι, τὸ ὁποῖον σήμερον ἔλαβε τὸ ὄνομα τῆς. Ἐκ τῶν νομισμάτων τῆς πόλεως, τὰ ὁποία ἀνήκουν εἰς τοὺς πρὸ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου χρόνους (+80 π.Χ.), προκύπτει ὅτι αὕτη ὑφίστατο ἤδη κατὰ τὸν 5^{ον} αἰῶνα, ἐκ δὲ τοῦ ὀνόματός της, τὸ ὁποῖον ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν Λητώ, ὅτι εἶναι κτίσμα ἑλληνικόν, ὅπως εἶναι αἱ πόλεις τῆς Χαλκιδικῆς καὶ τῶν ἄλλων παραλίαν τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης. Ἡ ἐσωτερικὴ ὁργάνωσις αὐτῆς, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν, ἦτο ὁμοία πρὸς τὴν ὁργάνωσιν τῶν ἑλληνιστικῶν πόλεων τῆς Μακεδονίας, ἐν αἷς καὶ τῆς γειτονικῆς Θεσσαλονίκης, διετηρήθη δὲ καὶ κατὰ τοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους, μολονότι ἡ πόλις δὲν φαίνεται νὰ ὑπῆρξεν ἐλευθέρα πόλις, ἀλλ' ὑποτελής. Ἡ πόλις διετήρησε τὴν ἀκμὴν της καὶ κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους, ὁπότε εἶχε καὶ ἰδίαν ἐπισκοπὴν, μνημονεύεται δὲ καὶ ῥητῶς ὑπὸ τοῦ ἱστορικοῦ Βρυεννίου κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ. Κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν παρήκμασεν ἐντελῶς, εἰς τὴν θέσιν δ' αὐτῆς περίπου ἐμφανίζεται τὸ χωρίον Ἀϊβάτι.

Ὁ συγγραφεὺς χρησιμοποιεῖ τὰς ὀλίγας ὑπαρχούσας πληροφορίας μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ τὰ πορίσματα αὐτοῦ ἐν τῷ συνόλῳ δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἐπιτυχῆ. Ἀμφιβολίας τινὰς ἔχω ὡς πρὸς τὴν ὀκρίθειαν τοῦ καθορισμοῦ τῆς θέσεως τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐκτάσεως αὐτῆς, διότι εἰς τὸ ἐγγὺς χωρίον Δρυμόν (Δριμίγκλαβα), τὸ ὁποῖον ἐπισκέφθη ἐπανειλημμένως, εἶδον πολλὰ λείψανα ἀρχαίου συνοικισμοῦ, ἐν οἷς καὶ παλαιῶν ἐπικεχωσμένων κτισμάτων. Τὴν ὑπάρχουσαν μεταξὺ τῶν δύο ἀρχαίων συνοικισμῶν σχέσιν μόνον συστηματικαὶ ἀνασκαφαὶ θὰ ἠδύναντο νὰ καθορίσουν. Πάντως οἱ εὐρεθέντες ἐσχάτως ἐγγὺς τῆς περιοχῆς ἀρχαῖοι πολυτελεῖς τάφοι μαρτυροῦν περὶ τῆς ὑπάρξεως ἀκμαζούσης πόλεως.

Ὡς πρὸς τὸ σημερινὸν χωρίον Ἀϊβάτι, τὸ ὄνομα δεικνύει ὅτι κατὰ τὴν ἰδρυσιν αὐτοῦ ἢ καὶ μετ' αὐτὴν ὑπῆρξε κτῆμα Τούρκου τινὸς γαιο-

κτῆμονος ὀνομαζομένου Αἶνατ¹. Παρά ταῦτα οἱ κάτοικοι, ὡς ὀρθότατα παρατηρεῖ ὁ ὁμιλητής, διετήρησαν ἀκμαῖον τὸ ἐλληνικὸν τῶν φρονήμα, κατὰ δὲ τὸν Μακεδονικὸν Ἀγῶνα τὸ χωρίον τῶν ὑπῆρξε κέντρον τῶν ἀνταρτικῶν σωματῶν τῆς περιοχῆς.

ΣΤΙΛΠΩΝ Π. ΚΥΡΙΑΚΙΑΔΗΣ

Δ η μ . Κ α ν α τ σ ο ύ λ η , 'Η Δυτική Μακεδονία κατά τούς ἀρχαίους χρόνους. (Διάλεξις). Θεσσαλονίκη 1958 [Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Ἰδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἴμου 24]. 8ον, σ. 20 μεθ' ἐνός χάρτου.

Ἡ ἀνωτέρω διάλεξις ἔγινε πρώτη εἰς τὴν σειράν, τὴν ὁργανωθείσαν διὰ τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν ὑπὸ τοῦ Ἰδρυματος Μελετῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου κατὰ τὸ ἔτος 1958. Ὁ ὁμιλητής ὀρθῶς παρατηρεῖ ἐν ἀρχῇ τῆς ὁμιλίας ὅτι ἡ ἀρχαία ἱστορία τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας εἶναι ἐλάχιστα γνωστή, διότι αἱ περὶ αὐτῆς πληροφορίαι τῶν ἀρχαίων εἶναι λίαν πενιχραί. Τὰς πληροφορίας ταύτας ὀρθῶς ἐρμηνεύων ὁ συγγραφεὺς καθορίζει τὰ ὅρια τῶν διαφόρων περιοχῶν τῆς ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου καλουμένης Ἄνω Μακεδονίας, ἀποδεικνύει ὅτι τὰ κατοικοῦντα αὐτὴν ἔθνη, οἱ Ὅρεσται, οἱ Λυγκησταὶ κτλ. ἦσαν κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως μακεδονικά, ἄρα ἐλληνικά, καὶ ὄχι ἱλλυρικά, ὅπως ἰσχυρίσθησαν μερικοί.

Ἡ Ἄνω Μακεδονία, κατοικουμένη ὑπὸ πληθυσμοῦ ἀγροτικοῦ καὶ κτηνοτροφικοῦ καὶ μὴ ἔχουσα συχνὴν ἐπικοινωνίαν πρὸς τὰς ἐλληνικὰς πόλεις, στερουμένη δὲ καὶ ἰδίων πόλεων καὶ ἀστικοῦ πληθυσμοῦ, ἔμεινε καθυστερημένη μέχρι τοῦλάχιστον τῶν χρόνων τοῦ Φιλίππου τοῦ Β', ὁ ὁποῖος κατήργησε τὰς τοπικὰς βασιλείας καὶ μετέωκισε τὰ βασιλεύοντα γένη εἰς τὴν Κάτω Μακεδονίαν. Ἀντιθέτως ὅμως πρὸς τὴν καθυστέρησιν οἱ κάτοικοι, ἡναγκασμένοι νὰ μάχωνται κατὰ τῶν ἱλλυριῶν καὶ τῶν ἀπὸ βορρᾶ βαρβάρων, εἶχον ἀποβῆναι πολεμικώτατοι, μετὰ δὲ τὴν συνένωσιν τῆς χώρας τῶν πρὸς τὴν Κάτω Μακεδονίαν τρεῖς τάξεις ἐκ τῶν ἑξ τῶν πεζεταίρων ἀπετελέσθησαν ἑξ αὐτῶν, πολυάριθμοι δ' ὑπῆρξαν οἱ ἑξ αὐτῶν στρατηγοὶ καὶ συνεργάται τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Κατὰ τούς μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον ἐλληνιστικοὺς χρόνους αἱ πόλεις πληθύνονται, ὁργανοῦνται κατὰ τὸν ἐλληνικὸν τρόπον, ἐκάστη ἔχει τὴν αὐτοτέλειάν της, συνεννοῦνται ὅμως κατὰ ἔθνη ἢ καὶ κατὰ φύσιν. Ταῦτα διατηροῦνται μέχρι τοῦ 3ου μ. Χρ. αἰῶνος, μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Καρακάλα. Καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας τούτους καὶ βραδύτερον ἀκόμη ἡ Μακεδονία, καὶ ἰδίως ἡ Ἄνω, ἀπέβη τὸ πρόφραγμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τῶν ἀπὸ βορρᾶ βαρβάρων, πολὺ

¹ Ὑπενθυμίζομεν ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ ἐτέρου τῶν κυρίων προσώπων τῶν κωμῶδων τοῦ Καραγκιόζη εἶναι Χατζίη - Ἀϊβάτης.